

Arrest

nr. 200 369 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEPOVERE
Omwentelingsstraat 7
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. DEPOVERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoense etnie. U werd 17 jaar geleden geboren in het dorp Shoaib in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Toen u vier jaar oud was verhuisde u met uw gezin omwille van de slechte veiligheidssituatie in Chaparhar naar Zara Saranwali in de stad Jalalabad. Toen u vijf of vijftienhalf jaar oud was verhuisde uw gezin naar Qasaba in de stad Jalalabad. U woonde daar tot uw vertrek uit Afghanistan.

U volgde vier à vijf jaar les in de madrassa. Uw vader werd toen u ongeveer twaalf jaar was op weg van Torkham naar Jalalabad door de taliban tegengehouden en gedood omdat hij hen niet wilde betalen.

Uw familie kende hierdoor zelf geen problemen met de taliban. U stopte daarna met uw lessen in de madrassa omdat u moest beginnen werken. U verkocht groenten dichtbij een pompstation.

Op een vrijdag enkele dagen voor uw vertrek was u cricket aan het spelen dichtbij de Eidgah moskee in Jalalabad. Er kwamen twee talibanleden op een moto. Ze hadden een foto van u en vroegen of u Sabawoon was. Ze zeiden dat zij gestuurd werden door hun leider Mauwlawi Jan Agha om aan u te vragen om de taliban te vervoegen. U zei dat u het moest bespreken met uw familie voor u een beslissing kon nemen. De taliban zeiden dat u snel moest beslissen en dat ze u zouden komen zoeken op uw werkplaats. U besprak de vraag van de taliban met uw moeder. Zij contacteerde uw oom aan moederskant. U verbleef nog tien dagen bij hem en verliet daarna het land.

Uw moeder en uw jongere broer en drie zussen verblijven momenteel bij uw oom in Farm e Hada.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (origineel), een dreigbrief van de taliban (kopie) en de envelop van de verzending van de documenten (origineel).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Jalalabad op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uw verklaringen omtrent de taliban die u probeerden te rekruteren, hoe en waarom zij dat precies deden, en de vervolgingsfeiten die plaatsvonden nadat u uit Afghanistan vertrok zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst komt uw asielrelaas niet logisch over. Het incident bij het cricketveld was de eerste keer ooit dat iemand u aansprak om bij de taliban te gaan. Ook in de madrassa werd u nooit gevraagd om jihad te doen (gehoorverslag, p. 15-16, 19). De taliban benaderde voordien nooit iemand van uw familie om te polsen of u zich bij hen zou aansluiten (gehoorverslag, p. 18-19). Het valt dus op dat de taliban, zonder eerst enige goede wil te proberen creëren bij u of uw familie, zeer specifiek naar u op zoek waren. U weet zelf ook geen reden waarom zij u zo bijzonder nodig hadden (gehoorverslag, p. 18). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban zonder concrete aanleiding zouden verwachten van u in het bijzonder dat u zich bij hen zou aansluiten. Dit stemt ook niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt immers dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa-studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De taliban benaderden u echter rechtstreeks zonder een beroep te doen op het netwerk rondom u. Dat de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook ernstige twijfels op met betrekking tot uw beweringen daaromtrent.

U verklaart wel dat de meeste mensen van uw stam in Chaparhar bij de taliban zijn aangesloten. U ging sinds uw vierde levensjaar echter maar één keer terug naar Chaparhar, om uw taskara te halen (gehoorverslag, p. 15), en heeft geen contact meer met de mensen van uw stam (gehoorverslag, p. 17). U hebt ook geen informatie over de taliban in Chaparhar. U wordt gevraagd om eender wat over de taliban in Chaparhar te vertellen, maar u heeft enkel algemene informatie, met name dat de autoriteiten soms acties tegen hen ondernemen. U weet niet wie de leiders van de taliban in Chaparhar zijn en ook niet waar ze actief zijn (gehoorverslag, p. 18). U kent geen bekende taliban uit Chaparhar (gehoorverslag, p. 15). U hebt dus nauwelijks kennis van de taliban in Chaparhar en er zijn ook geen noemenswaardige banden tussen uzelf en uw stamleden in Chaparhar die bij de taliban zouden zijn aangesloten. Het is dan ook niet geloofwaardig dat ze u plots zouden komen zoeken om u te vragen om bij hen aan te sluiten.

U vertelt dat er, vijf à zes maanden voor u werd aangesproken door de taliban, twee neven van uw vader uit Jalalabad zich bij de taliban in Chaparhar aansloten. Hun familie ging hier niet mee akkoord. U denkt dat zij misschien informatie over u gaven aan de taliban waardoor dezen u benaderden (gehoorverslag, p. 14-15, 16). Over deze rekrutering van verre familie hebt u ook zeer weinig informatie. U weet niet hoe of waar de neven werden benaderd door de taliban, en ook niet waarom de taliban hen benaderde. U weet ook niet hoe de taliban wisten dat er familieleden uit Chaparhar zich in Jalalabad bevonden (gehoorverslag, p. 14-15). U weet ook niet of ze vrijwillig toestemden om bij de taliban te gaan of dat ze verplicht werden (gehoorverslag, p. 18). Het feit dat u dermate vage verklaringen aflegt over de rekrutering van uw achterneven door de taliban doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit.

Daarenboven hebt u zelf geen contact meer met de familie van uw vader (gehoorverslag, p. 17), waardoor het ook onwaarschijnlijk is dat, zelfs als er achterneven van gerekruteerd zouden zijn, dat deze familieleden u zouden komen zoeken in Jalalabad om u bij de taliban te doen aansluiten. U weet daarenboven niet of er nog aan andere leden van uw familie gevraagd werd om bij de taliban te gaan (gehoorverslag, p. 17). U kent verder ook niemand anders die door de taliban werd benaderd om bij hen te gaan (gehoorverslag, p. 17).

Naast het feit dat de rekrutering die u aanhaalt onwaarschijnlijk is, zijn de concrete feiten die u aanhaalt ook ongeloofwaardig. De taliban benaderden u middenin een cricketwedstrijd, die u nadien meteen verliet zonder iets tegen de andere spelers te zeggen. De andere spelers vroegen waar u naartoe ging maar vroegen u niet wie de twee mannen waren die u net hadden benaderd (gehoorverslag, p. 16). Het is opvallend dat de taliban u op een zeer indiscrete en directe wijze benaderde; zij onderbraken een cricketspel in de stad. Dit komt over als een erg onvoorzichtige en weinig subtiële rekruteringspoging. U verklaart ook dat de taliban u benaderden met een foto. Er wordt u drie keer gevraagd om welke foto het ging en u geeft eerst ontwijkende antwoorden ("het was een foto", "ik weet niet hoe het genomen werd, "het was een foto"). Uiteindelijk vertelt u dat het een foto van u thuis was, toen u 13 of 14 jaar was en dat helft van uw lichaam erop stond en dat u naar voor keek. U weet niet wie de foto trok en ook niet hoe de taliban eraan geraakten (gehoorverslag, p. 17). Uw vage verklaringen over deze foto zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan zijn ook niet geloofwaardig. U weet niet of de taliban u één of twee keer na uw vertrek uit Afghanistan zijn komen zoeken. U kan niet verklaren waarom u dit niet weet: u zegt eerst dat, toen u aankwam in Griekenland, uw oom aan moederskant zei dat taliban één keer kwamen. U verklaart dat u daarna geen contact meer had, maar dat u denkt dat de taliban nog eens kwamen. Nadien zegt u dat u twee maanden geleden wel nog contact had met uw oom maar u vroeg hem niet of de taliban nogmaals waren gekomen (gehoorverslag, p. 7). Dit is opvallend, aangezien het aantal en het tijdstip van de bezoeken van de taliban belangrijk zijn om de ernst en actualiteit van uw probleem in te schatten. U wordt met deze vaststelling geconfronteerd waarop het onderwerp afleidt naar het feit dat uw oom ondertussen zelf ook problemen heeft met de taliban en u denkt dat dat is omdat hij u naar hier heeft gestuurd. De voorlaatste keer dat u met hem sprak heeft hij u verteld dat hij problemen had. U weet echter niet specifiek wat er met hem gebeurde en hebt dit ook niet gevraagd, hoewel u daarna nog eens telefonisch contact met hem had. Deze laatste keer vergat u het aan hem te vragen en werd het telefoongesprek afgebroken terwijl u met uw moeder sprak. U vroeg ook niet aan uw moeder wat de problemen van uw oom zijn (gehoorverslag, p. 7). Het is ook erg opvallend dat u zo weinig interesse toont voor de problemen die uw oom heeft met de taliban, omdat het hier ook gaat over de actualiteit en ernst van uw eigen problemen. U reageert hierop dat het belangrijk is maar dat de verbinding verbroken werd terwijl u met uw moeder praatte (gehoorverslag, p. 7). Uw verklaringen geven geen afdoende uitleg waarom u niet meer moeite deed om via uw familie precieze informatie te vergaren over de ernst en actualiteit van uw problemen.

U legt ook een dreigbrief neer die uw familie kreeg na uw vertrek. U werd hier van op de hoogte gesteld toen u in Turkije was. U weet echter niet wat er in de dreigbrief staat omdat u niet kan lezen (gehoorverslag, p. 18). Het is erg opvallend dat u niet weet wat er in de dreigbrief staat die aan u gericht is en die u neerlegt in het kader van de asielprocedure. Deze brief betreft immers het gevaar ten aanzien van uw persoon. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat u het iemand hebt laten lezen en dat het over u gaat en dat u bij de taliban moet. U weet niet of er nog iets anders in staat (gehoorverslag, p. 18). In deze dreigbrief staat zeer specifiek dat u zich binnen de drie weken moet aanmelden. Het is opvallend dat u dat niet weet. U weet ook niet hoe lang na uw vertrek uit Afghanistan de dreigbrief bij uw thuis werd achtergelaten (gehoorverslag, p. 21). Uw zeer vage verklaringen over de problemen van uw familie na uw vertrek en de dreigbrief die u kreeg tasten verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

U verklaart ook dat de taliban zeiden dat u al lang naar de madrassa ging en dat u daardoor een compleet idee had over jihad (gehoorverslag, p. 14), en dat uw achterneven misschien aan de taliban vertelden dat u naar de madrassa ging (gehoorverslag, p. 15). U verklaarde echter eerder in het gehoor dat u ongeveer op uw dertiende stopte met naar de madrassa gaan omdat u moest werken (gehoorverslag, p. 12). Dit was dus ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Het is opvallend dat het feit dat u jaren geleden naar de madrassa ging nog zo belangrijk zou zijn voor de taliban. Nadien in het gehoor verklaart u dat u stopte met naar de madrassa te gaan ongeveer één maand voor de taliban u benaderde (gehoorverslag, p. 14). Dit is tegenstrijdig met wat u eerder zei, met name dat u moest stoppen met de madrassa op uw dertiende omdat u moest werken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u uw eerdere verklaringen, dat het ging over bepaalde incidenten in Jalalabad toen u zei dat u dertien jaar was, en dat ongeveer vijftien jaar was toen u de madrassa verliet (gehoorverslag, p. 14). Deze tegenstrijdigheid over een element uit de context van uw asielrelaas wekt verder twijfels over de rekrutering die u verklaart te hebben ondergaan.

Gezien uw verklaringen over de door u ondergane vervolging vaag en onwaarschijnlijk zijn, kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten. Bijgevolg kunnen deze feiten niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara en die van uw vader, kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Zoals eerder gesteld, zijn uw verklaringen over de dreigbrief die u neerlegt niet geloofwaardig.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt.

Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bermbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Zoals blijkt uit het feitenrelaas, stelt verzoeker, is hij het slachtoffer geweest van een bedreiging in het openbaar door de taliban. Hij stelt dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan, *a fortiori* in de huidige omstandigheden, een zeer groot risico loopt om opnieuw slachtoffer te worden. Volgens hem is het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde, geïsoleerde elementen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet worden beoordeeld en citeert hij enkele paragrafen uit de proceduregids van UNHCR. Hij stelt ook dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met *“zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen”*. Volgens hem baseert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn motivering niet zozeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van de vrees, doch eerder op het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden in verzoekers relaas. Hij merkt op dat het al dan niet aanwezig zijn van risico's op vervolging of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit de kern van de zaak moet blijven en dat kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden het onderzoeken van het bestaan van reële risico's niet mogen beletten. Volgens hem stelt het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn. Tevens wijst hij erop dat rekening dient te worden gehouden met zijn jeugdige leeftijd.

Vervolgens stelt verzoeker dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en dat hij vreest opnieuw te worden benaderd door de taliban ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij meent dat hij door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie gegronde redenen heeft om zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen. Hij stelt dat hij alleen zijn eerdere verklaringen kan bevestigen. Hij wijst er nogmaals op dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij minderjarig is. Hij voert aan dat hij op het moment van het gehoor niet beseftte wat het belang was van de precisie van zijn antwoorden. Hij blijft erbij dat hij op dergelijke wijze werd aangesproken door de taliban met de vraag om met hen samen te werken. Verzoeker citeert uit *“de ambtsberichten dd november 2016”*, waaruit volgens hem blijkt dat de praktijk kan verschillen van de theorie die zagezegd door de taliban wordt gehanteerd. Aangaande de inhoud van de dreigbrief zegt verzoeker dat hij de inhoud wel degelijk correct heeft verteld en heeft gesproken van de periode waarbinnen hij zich moest aanbieden maar dat dit door de tolk blijkbaar niet volledig werd vertaald. Voor het overige wenst hij zijn eerder afgelegde verklaringen te bevestigen en kan hij van deze feiten geen verder bewijs neerleggen.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds precair is en hij meent dat de commissaris-generaal de plicht heeft *“om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen”*. Bij een lezing van *“de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA”* kan volgens verzoeker een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict in bijna alle Afghaanse provincies worden vastgesteld. Hij stelt dat er daarnaast ook een toename is van gewapende groeperingen, die de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren en die volgens het model van de *“warlords”* ontwikkelen en zo de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen. Hij meent bovendien dat hij ingeval van een gedwongen terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een *“internally displaced person”* (hierna: IDP) zal worden: *“Immers, het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd.*

Dit blijkt tevens uit objectieve informatie." Tevens stelt verzoeker dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld hoe hij op een veilige manier naar Jalalabad zou moeten kunnen reizen. Hij wijst erop dat zijn moeder, jongere broer en drie zussen bij zijn oom in Farm e Hada wonen en dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd of uiteengezet wat de huidige levensomstandigheden zijn van het gezin en hoe het mogelijk is voor verzoeker om eventueel nog bij hen in te wonen. Hij stelt dat hij pas kan worden gedwongen teruggestuurd na zijn meerderjarigheid en vraagt zich af: *"Wat zullen dan de mogelijkheden zijn voor verzoeker in Jalalabad wat betreft werk, inkomsten en huisvesting?"* Hij stelt dat hij hoogstwaarschijnlijk niet mee zal kunnen inwonen bij zijn oom. Verder acht verzoeker de situatie in Jalalabad zeker niet veilig. Hij citeert uit *"de ambtsberichten dd november 2016"*. Verzoeker verwijst ook naar zijn argumenten zoals uiteengezet in het eerste middel.

2.2. Stukken

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: de COI Focus *"Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde"* van 17 februari 2014, het EASO-rapport *"Afghanistan – Recruitment by armed groups"* van september 2016 en de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 9 juni 2017.

Per drager brengt de commissaris-generaal op 24 januari 2018 samen met een aanvullende nota het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation"* van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd teneinde met hen samen te werken. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aantoonde waarom de taliban net hem zouden willen rekruteren, temeer daar uit de toegevoegde informatie blijkt dat de rekruteringsmethode van de taliban doorgaans op geheel andere wijze geschiedt dan de door verzoeker omschreven omstandigheden; (ii) hij geen informatie heeft over de taliban in Chaparhar, vanwaar zijn stam, waarmee hij geen contact meer heeft, afkomstig is; (iii) hij evenmin enige concrete informatie heeft over de rekrutering van zijn twee achterneven door de taliban; (iv) het niet aannemelijk is dat de taliban hem middenin een cricketwedstrijd zouden benaderen; (v) hij niet weet welke foto van hem de taliban bij hadden en hoe zij hieraan zijn geraakt; (vi) zijn verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek niet geloofwaardig zijn; (vii) hij de precieze inhoud van de voorgelegde dreigbrief niet kent; (viii) zijn verklaringen over het moment waarop hij stopte naar de madrassa te gaan tegenstrijdig zijn; en (ix) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR citeert, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker stelt dat rekening dient te worden gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en dat men zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten waar volgens hem geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en waar men zich volgens hem zou hebben beperkt tot een restrictieve lezing van welke geïsoleerde elementen. Ook waar hij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met “*zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen*”, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten waar of op welke wijze volgens hem geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd of welke psychologische stoornissen. Het betreffen dan ook stuk voor stuk louter blote beweringen.

Aangaande verzoekers minderjarigheid ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Waar verzoeker opmerkt dat hij op het moment van zijn gehoor het belang niet beseftte van de precisie van zijn antwoorden, kan hij niet worden bijgetreden. Van bij de aanvang van zijn asielprocedure werd verzoeker immers op het hart gedrukt dat hij steeds de waarheid dient te vertellen en dat zijn antwoorden volledig dienen te zijn. Verzoeker kan niet als dermate jong worden beschouwd dat hij toen nog niet tot de jaren des onderscheids zou zijn gekomen. Daarenboven laat hij in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* aan te duiden welke van zijn antwoorden volgens hem niet voldoende precies waren of welke antwoorden hij zou hebben gegeven indien hij het belang van de precisie ervan wél zou hebben beseft, hetgeen, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, niet ernstig is.

Verder stelt verzoeker dat zijn problemen volgens hem nog steeds actueel zijn, dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst vreest opnieuw door de taliban te worden benaderd en dat hij door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie gegronde redenen heeft om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen. Hierbij verliest evenwel de pertinente motieven in de bestreden beslissing volledig uit het oog. Bovendien laat hij opnieuw na *in concreto* uiteen te zetten waarom zijn problemen volgens hem nog steeds actueel zijn en waarom hij door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie gegronde redenen zou hebben om te vrezen voor zijn leven en zijn fysieke integriteit. Waar hij stelt dat hij zijn eerdere verklaringen alleen kan bevestigen, dient opgemerkt dat het louter herhalen en volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker citeert uit “*de ambtsberichten dd november 2016*”, kan niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft, vermits hij in het geheel nalaat te vermelden van welke bron deze ambtsberichten afkomstig zouden zijn of deze toe te voegen aan zijn verzoekschrift. Hoe dan ook doet de geciteerde tekst geen afbreuk aan de informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Integendeel, deze informatie ligt in dezelfde lijn. Wat betreft de inhoud van de dreigbrief, kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat hij tijdens zijn gehoor wél melding maakte van de periode waarbinnen hij zich moest aanbieden maar dat dit door de tolk niet volledig werd vertaald. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker op de vraag wat er in de brief staat als volgt: “*Ik weet het niet, mss iets over mij maar exact weet ik het niet*” (gehoorverslag CGVS, p. 18). Bezwaarlijk kan hieruit blijken dat de tolk een deel van verzoekers verklaringen niet zou hebben vertaald. Evenmin brengt verzoeker hiervan enig bewijs bij.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen en de aanvullende nota van de commissaris-generaal blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse nog steeds actueel en correct is.

In onderhavig verzoekschrift uit verzoeker weliswaar kritiek op deze analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Waar verzoeker citeert uit “*de ambtsberichten dd november 2016*”, kan opnieuw niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft, vermits hij in het geheel nalaat te vermelden van welke bron deze ambtsberichten afkomstig zouden zijn of deze toe te voegen aan zijn verzoekschrift. Hoe dan ook dient vastgesteld dat ook in de hiervoor geciteerde analyse de gewapende confrontaties tussen IS en de taliban en ANSF zijn opgenomen. Waar verzoeker opmerkt dat hij pas kan worden teruggestuurd vanaf zijn meerderjarigheid, dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker intussen meerderjarig is (geboortedatum: 31 december 1999). Verder kan niet worden ingezien op welke wijze verzoekers meerderjarigheid op zich een ander licht zou kunnen werpen op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse van de stad Jalalabad. Waar verzoeker opmerkt dat zijn moeder, broer en drie zussen bij zijn oom in Farm e Hada verblijven, dient er vooreerst op gewezen dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, waardoor evenmin kan worden aangenomen dat verzoekers moeder, broer en drie zussen omwille van de problemen naar zijn oom zouden zijn verhuisd. Verzoeker brengt verder geen enkel begin van bewijs bij van deze verhuis. Hoe dan ook behoort Farm e Hada volgens de kaarten toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') minstens tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad, dat mee werd genomen in de hiervoor geciteerde analyse. Waar verzoeker aanvoert dat niet werd gemotiveerd of hij op een veilige manier naar Jalalabad kan reizen, dient er vooreerst op gewezen dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Tevens wijst de commissaris-generaal er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat uit de aan deze nota toegevoegde informatie (bijlage 3) blijkt dat Jalalabad op een veilige manier te bereiken is via de internationale luchthaven in Kabul en de weg van Kabul naar Jalalabad. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER